

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 41.

V Ljubljani, v ponedeljek 20. februarija 1888.

Letnik XVI.

Gautsch in Pernerstorfer.

(Prizor iz državnega zbora.)

Z Dunaja, 19. februarija.

V državnem zboru so se te dni godile reči, ki morajo z največjo nevoljo in opravičenim srdom navdajati vsakatega človeka, čigar srce bije za avstrijsko državo in cesarsko rodbino. Poslanec Türk je v svojem veleizdajskem govoru Hohenzollerece klical v Avstrijo, Pernerstorfer pa je na dan spravljaj družinske zadeve, ki jih sicer le najbolj podle babure razširjajo med lahkoverno ljudstvo, ne zmeniš se za to, so li resnične ali ne. Ko bi se bilo kje drugje kaj takega zgodilo, pravi današnja „Presse“, bi se bila vsa zbornica vzdignila in prav jasno in odločno obsojala tako predrznost, če bi jo bil prezrl g. predsednik. V ravno tem smislu piše tudi današnji „Fremdenblatt“, ki tarna, da bolj kakor omenjeni govori mora človeka žaliti in boleti prikazen, da se nihče ni oglasil in protivil tako predrznim govornikom. Po njegovi misli bi bili morali možje nemško-avstrijske stranke stopiti na noge in povzdigniti svoj glas. V drugi vrsti bi bili imeli to dolžnost konservativni veliki posestniki, ki gotovo ne spolnujejo svoje dolžnosti, ako molče, in ki najraje ostanejo na svojih gradovih, ako v parlamentu nečejo govoriti. List prav resnično dostavlja, da so konservativci menda le zaradi ministra Gautscha molčali, ki neče streči njihovim namenom in hodi svojo pot.

Omenjena vladna lista imata prav, ako ostro obsojata omenjene dogodke, v tem pa nimata prav, da v prvi vrsti poslancem očitata nekako popustljivost. Prvo dolžnost zabranjevati nedostojne dogodke in napade ima predsedništvo, ki je poslanca Türka zaradi njegove veleizdajske izjave in napada na ministra Gautscha res tudi pokaralo. Zakaj je predsednik molčal, ko je Pernerstorfer govoril o jako visokih gospodih, ki so se surovo obnašali, ne vemo, to pa vemo, da pri napadih na državo, vladarjevo hišo, uradne osebe itd. vladnega zastopnika veče prva dolžnost proti takemu ravnanju z vso odločnostjo oporekati in braniti nje, ki se sami

ne morejo. Glavni vladni zastopnik je bil pri tej razpravi naučni minister Gautsch, ki je res tudi za Pernerstorferjevim govorom vstal in rekel, da si šteje v dolžnost potegniti se za osebe, ki jih je napadal govornik, in ki mu same ne morejo odgovarjati. Zavračal je potem trditve njegove gledé posameznih profesorjev, katerih je Pernerstorfer omenjal, ali napadov njegovih na jako visoke gospe ni niti z besedico obsojal!

Pa to ni še vse. Ko je bila reč dovršena, lovil je minister Gautsch poslanca Pernerstorferja, ki mu je pa prvič obrnil hrbet; naposled pa ga gospod minister vendar-le vjame, kot dober in star prijatelj mu radostno seže v roke, vzame ga pod pazduho in se z njim spusti v miren kót razširne dvorane. Med poslanci, ki so to videli, zbudil je ta prizor veliko nevoljo in še večje strmenje. Gotovo je prav in lepo iz srca odpuščati razžalnikom in z njimi prijazno občevati. Ali dostikrat so okoliščine take, da se mora človek pri najboljši volji in pri največji pohlevnosti nasprotnika izogibati, ker javna sodba zahteva tako zadoščenje. Poslanec Pernerstorfer je najostreje puščice spuščal na ministra Gautscha, piše „Deutsche Zeitung“, in vse, kar je govoril, pravi „Presse“, je bilo zgolj pamflet na naučnega ministra; prav velikodušno je bilo torej od njega, ko je v svojem odgovoru rekel, da se na osobne, njemu namenjene napade neče ozirati; ali poslanec Pernerstorfer je govoril tudi še o drugih rečeh, ki so s studom napolnjevale celo zbornico, in katerih bi gosp. minister ne bil smel prezirati. Ako je pa mislil, da je boljše molčati, bi se bil moral kot minister ozirati vsaj na javno dostojnost in se s zanikanjem obrniti od človeka, ki je tako nagnusno pred državni zbor spravljaj čisto zasebne zadeve, ker je sicer sodba opravičena, da je gosp. minister tak mož kakor Pernerstorfer, in da potrjuje njegove nesramne in v državnem zboru še neslišane napade na avstrijsko rodoljubje, na državne naredbe in na čast posameznih oseb.

Ako je torej v resnici žalostno, da je bilo kaj takega mogoče; ako je po trditvi „Fremdenblatt“-a žalostno, da se noben mož nemško-avstrijske stranke

takemu početju ni ustavljal, je bil pa gotovo še veliko bolj kakor vse to žalosten prizor gospoda naučnega ministra in poslanca Pernerstorferja gledati z roko v roki.

Biskup Strossmayer.

Minoli četrtek praznoval je biskup Strossmayer v Djakovu petdesetletnico svojega mašništva, tiho in skromno, kakor je sam želel. S zahvalno molitvijo, ki je potekla iz prepolne duše biskupove pred božje prestolje, združile so se molitve hrvatskega naroda. Trditi smemo, da so se mnogi in mnogi daleč preko mej hrvatskih spomnili vladike Strossmayera.

Katoliška cerkev smé biti ponosna na svojega neumorno delavnega škofa, ki že petdeset let uči in vodi, tolaži in, kedar je treba, graja svoj narod. Zasnoval je vsa sijajna dela svoja za slavo božjo in blagor naroda po svetem mu geslu: Vse za vero in domovino!

Danes ne bomo naštevati, kar je v petdesetih letih izumil njegov duh, izvela in podpirala njegova darežljiva desnica, temveč posneli nekatere prelepe misli Strossmayerove iz govora prof. Smičiklase, ki ga je govoril minoli četrtek v slavnostni seji jugoslovanske akademije.

Leta 1860 je vladika Strossmayer po desetletnem absolutizmu in strogi germanizaciji užgal velik ogenj v hrvatskem narodu iz one iskre, katero je vzbudil Gaj in vplamenil Jelačić. Narod postavil si je po požrtovalnosti Strossmayerovi akademije in vseučilišče. Tedaj je pisal v pismu z dné 10. prosinca 1860, da slovstvo ne more evesti v malem narodu, a tudi ne v velikem, ako je razcepljen po narečjih in se vsa ta ne izlije v jeden jezik.

Tem načinom so se združili stari narodi v skupno slovstvo, in tudi Germani in Romani, ki imajo več narečij od nas, došli so do jedne književnosti. „Te težnje so tudi pri Hrvatih in Srbih obrodile lep sad.“ Biskup „je trdno uverjen, da se bo duh jugoslovanskega naroda preje ali pozneje združil v jedni književnosti.“ Manjkalo je le središča, in to središče naj je učeno društvo ali akademija, kjer

LISTEK.

Kako se sovražniku odpusti?

(Dogodba iz življenja g. nadlogarja, zapisal Y.)

(Dalje.)

Vodja stražnikov, Pečuh, je tisti večer naenkrat svoj načrt spremenil. Naznanjeno mi je bilo po posebnih ogleduhih, kje so lovci. Po drugi poti mahnil sem jo jaz s svojimi tovariši; pa ko pridemo čez mejo, nas stražniki spredaj in zadej obkolé. Kam boš siromak zdaj bežal? Pot je ozka, ob strani prepad, na drugi strani strmeče pečevje, ako jo vbereš naprej ali nazaj, imajo te v rokah. Pomečemo blago v grapo, stražniki pa nas obkole, uklenejo in odpeljejo v ječo. Kako so se žarile Pečuhu oči, ko je meni trdo verižico okoli rok zaklepal! Spoznal sem, da staro sovrašтво do mene ga še ni pustilo. Moj pes hotel mi je priskočiti na pomoč, a Pečuh ga udari s svojim mečem tako močno, da je obležal. Pozneje se je splazil vendar na dom, okreval je pa še vse jedno prej, kakor sem jaz prišel iz ječe. Ta nesreča me je nekoliko zmedrila. Sram me je bilo

pred ljudmi, ker mislil sem: vsak mi bere na obrazu, da sem bil zaprt. Pa naši vaščani so bili kaj takega navajeni. Nobeden mi ni očitil.

Kaj sem hotel zdaj začeti? Poštenega dela sem se odvadil, Kdo mi bo skrbel za obleko, hrano in druge potrebe? kdo se bo čudil, če sem bil v par dneh zopet tihotapec. Le to sem se naučil, da sem sklenil za naprej še bolj previdno ravnati. V ječi celi mesec presešeti, bilo je le predolg čas. Sprejemal sem sedaj prenašanje blaga, kedar sem bil popolnoma varen.

Kar pride k meni nekega dne tisti kupec in mi prigovarja, naj še ta teden spravim nekaj robe čez mejo. Jaz sem mu sicer dopovedoval, da ob tem času je to nemogoče. Dospel je k stražnikom še njih nadzornik s peterimi možmi. Zdaj bodo še bolj pazili, ker se boje predstojnika. Potrpite le še deset dni. Naveličali se bodo čakati, in ko bodo tako sprevideli, da se v tem kraju več toliko ne prenaša, odšla bo polovica lovcev drugam, in takrat se bo lahko vse zvršilo.

Pa kupec si ni dal dopovedati. On se je zavezal drugemu trgovcu še ta teden nekaj blaga poslati, tudi doma ne more imeti tolike zaloge dlje

časa, lahko pride na sum, da se on s temi rečmi peča. Obljubi nam veliko nagrado; ko se le še ne udam, odjenja za nekoliko; sili me pa, naj mu pomagam iz zadrege, ker on drugače veliko škodo trpi. „Samo pet vreč v dveh dneh prenesite, drugo naj se še odloži“, in je primaknil še par goldinarjev. — Denar me je premotil, udal sem se.

Le tri ure daleč je bilo nesti blago. Zgovorila sva se s kupcem, da bode šel on naprej, ali pa da nam pošlje zanesljivega človeka, ki nam bode naznanil pretečo nevarnost. V gozdu je bila namreč neka ogljarska bajta in do tje naj mi prenesemo, od tam naprej bo že on vse preskrbel.

Bilo je meseca decembra, ko se vzdignemo na pot. Snega ni bilo, le mraz je hudo pritiskal. Zdaj je pa že dva dni gorki južni veter pihal, zato je bila nam pot zelo težavna. Nosili smo težko, in noga nam je polzela po blatnatih tleh. Prišli smo do bližnje vasi. Skozi selo ni bilo varno hoditi, tam je bila stražnica in gotovo nekaj lovcev doma. Gremo v temi daleč na okoli in nič sumljivega se ne prikaže. Dospeli smo v malo vrbovje, tu smo se hoteli malo oddahniti. S kakim veseljem je odložil vsak breme, lahko si misliš. Bili smo zelo utrujeni

naj se združijo vsi po višjem hrepenenju duhovi Hrvatov, Srbov, Slovencev in Bolgarov, da se posvetujejo, kako naj se na slovanskem jugu ustanovi skupno slovstvo.

Velika je vera biskupova, a mali duhovi ne morejo umeti vere velikih ljudi. Zato mečejo kamne v proroke. Toda čudijo se mali duhovi, kedar z živo vero nadahnut človek hoče izvršiti delo o pravem času, kakor bi ga Bog razsvetlil.

„Znanost je ona sila, ki vlada na nebu in na zemlji; to je moč, ki šteje zvezde na nebu in računi njihova pota, ki vlada par, da goni ladije; to je sila, ki ukazuje blisku, da misel človeško prenaša z jednega kraja sveta na drugi. Znanstvo sveti v busoli mornarju na morji po noči in po dnevu. Te sile mi potrebujemo, da rešimo svojo nalogo na korist in slavo naroda svojega. Da si pridobimo to moč, treba je, da v središču svojemu ustanovimo vseučilišče v narodnem duhu.“

„Gospoda moja! Gradéč skromno zgradbo svojega govora postavil sem v sredini kupole, ki drži obadva dela moje pohlevne, pa ljubezni nadihnene zgradbe. Stebri te kupole so vera in znanost, narod in njegove kreposti. Na svodu je naslikana divna podoba: kako naš narod prejema blagoslov božji; na vrhu kupole je diven križ, kojega sijaj spaja nebo in zemljo ter obseva srea naroda našega.“ Te besede Strossmayerove pričajo o njegovi zgovornosti, ki je poznata po širnem svetu.

Svojo zgovornost je pokazal posebno, ko je otvoril galerijo slik. Rekel je: „Duhovnik sem in vladika, in zato sem nekaj storil, da se v našem narodu ustanovi akademija znanosti in vseučilišče, da dokažem narodu, da med sveto vero in znanostjo ni na svetu zaprek. Vera in znanost ste božjega povoda. Nobeden narod ne more biti brez jednega ali drugega. Ko bi Bog najmodrejšemu učenjaku vzel moči vere, ostal bi ta brez vsake misli, bil bi „aes sonans et cymballum tiniens“. In tudi znanost ima važno nalogo, da čim više prodre v tajnost narave in uporablja njene moči na korist človeštva, da prodre v ono divno naravo božjo, ki se odkriva po veri, in da iz nje erpi ono svetlost in ogenj, brez kojega ne more biti rod človeški. Kar se je doslej vzvišenega storilo na svetu, storilo se je skupnim delom svete vere in znanosti. Tisti učenjaki, ki so z umom in srcem svojim ljubili sv. vero in znanost, najslavnejši so ljudje; dela njihova so vekovite vrednosti in koristi.“ (Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 20. februarija.

Notranje dežele.

Brnsko Chlumecký-jevo glasilo preti, da bo zadnja brv razdrta med Nemci in Čehi, ako bodo slednji v svojem strastnem sovraštvu zoper nemštvo glasovali za *versko šolo*. Tem ljudem je vsako sredstvo ljubo, koje morejo sploh rabiti zoper Liechtensteinov predlog. „Politik“ pa piše, da se Čehi ne potezajo za razširjenje deželne samouprave v šolskem oziru v svojem slepem sovraštvu zoper Nemce, marveč iz notranjega prepričanja. Tako očitjanje naših skupnih nasprotnikov imenuje „perfidijo“.

in najbolj nevaren kraj smo srečno obšli. Čutili smo se tako varne, da je sleherni izvelel pipo iz žepa in kakor doma brez skrbi zažgal, zraven tega je imel še vsak steklenico žganja.

Ko smo tako skoraj pol ure počivali, odpravili smo se zopet na pot.

Že smo razločili temni gozd, še pol ure in bili bi v zavetju.

Kar obstane moj pes in čudno tiho zagrči. Vsi obstanemo.

Ozremo se na vse strani, od kod neki nam preti nevarnost.

Glej, tam iz vasi hiti nekaj lovcev za nami in od gozda sém dere drug oddelek ravno nam nasproti!

Kaj je storiti? Pometati vreče na stran in se razkropiti, bi še najbolj kazalo. Pa kateri tibotapev bi privoščil stražnikom nagrado, ko jeden del vovljenega blaga njim pripade? Tudi ni bilo kam bežati, ker nas obdajajo od dveh strani.

(Dalje prih.)

Ogerski trgovinski minister, grof Pavel Széchényi, okreval je toliko, da se bo povrnil že prihodnje dni z dežele v Budimpešto ter prevzel vodstvo svojega ministerstva.

Vnanje države.

Kakor poroča „Observateur Français“ iz zanesljivega vira, izročil je Nj. Svetost **papež Leon XIII.** ravnokar rokopis svoje okrožnice „o prostosti“ vatikanski tiskarni. Okrožnica je jako obsežna, pisana je v latinščini ter se obrača do celega krščanstva. Sv. Oče povedal je o tem povodom ardijske ameriške deputacije nadškofu filadelskemu, msgr. Ryanu; poklical ga je na stran ter mu razodel okrožnični obseg. Napominani list pravi, da se more ta listina gledé navodil in političkih definicij smatrati nadaljevanjem enciklike „Immortale Dei“. — Zadnje dni poklonilo se je papežu-zlatomašniku njegovo rojstno mesto Carpineto; na čelu tem čestilcem bil je mestni župan. To pa ni bilo vseh minister-skemu predsedniku Crispi-ju. „Diritto“, koji list imenujejo po pravici ministerskega „vohuna“, začel je besno pisariti ter je zahteval, da se mora odstraniti župan zaradi takega veleizdajskega počet-njanja. In glej, dné 14. t. m. sešel se je v istini ministerski svet ter si belil glave, kaj početi v tej velevažni zadevi. Zmerno časopisje pravi, da vlada gotovo ni pozabila, koliko sitnosti je imela, ker je odstavila rimskega župana, ter zaradi tega gotovo ne bo napravila v drugič take „bedarije“. — Med izjavami v čast sv. Očetu povodom petdesetletnice omeniti je treba tudi ono španjskih učenjakov. Tisoč pet sto doktorjev in profesorjev poslalo je sv. Očetu svoje čestitke v krasno opravljenih adresah. Podpisani možje so najslavnejši učenjaki desetih velikih vseučilišč in šestinštiridesetih učilnic. Na ta način poklonila so se papežu vsa večja mesta Španije po svojih najodličnejših zastopnikih — čestitanje, ki ima svoj izvor v občudovanju in učeni sodbi, zvezanima s zvestobo do poglavarja katoliške cerkve.

Vsled kraljevega pomiloščenja povrnilo so se vsi **srbski** izseljenci v svojo domovino. Znani Stanojević, ki si je pri vstaji leta 1883. siloma prilastil v Knjaževci vladno krmilo, bil je zadnje dni v Belgradu, kamor se je prišel zahvaliti svojemu kralju za izkazano mu milost. — Včeraj vršil se je v Belgradu shod radikalne stranke. Posvetovali so se o kandidatih, koje naj postavijo po raznih volilnih okrajih.

Bolgarska vlada je sklenila prepovedati vse cerkvene knjige, ki so se do sedaj rabile pri službi božji in so bile tiskane v Rusiji. Sklicala je komisijo duhovnikov in uradnikov, ki bodo izčrtali iz teh knjig vse, kar je pisanega v njih v osobito ruskem smislu (osebno molitve za cesarja in njegovo obitelj). — Dijaški nemiri so se se popolnoma poglobili. Izključenih je 40 učencev in ogromno število doletele so druge kazni. Izgredniki niso dosegli ničesa. Dotični hujskači pač nimajo čisto nobene vesti in nobenega srea, da žrtvujejo toliko nadobudne mladeži za svoje sebične namene! — Državni dohodki prvega tedna v minolem meseci so znašali 159.119 frankov. V blagajnicah je vedno toliko denarja, da se pokrivajo tekoče potrebe. Uradniki in častniki dobivajo redno svoje plače, in sicer devet desetink v zlatu in eno desetinko v papirnatem denarju bolgarske narodne banke, koji pa ima popolno vrednost, kakor zlato, in tudi banka izplačuje brez vsakih zaprek za bankovce popolno vrednost v zlatu. — Sofija ima danes 29.000 prebivalcev; da prestolnica v istini napreduje, kaže nam magistratni razpis, da bo dobil 5000 frankov nagrade oni, ki bo napravil najboljši načrt za električno mestno razsvetljavo.

Glasovanje v ponedeljski seji **francoske** zbornice je zahtevalo svojo žrtev. Državni podtajnik Feliks Faure se je odpovedal zaradi tonkinskega kredita. Toda ista nevarnost preti tudi skupnemu ministerstvu. Zbornica sprejela je minoli četrtak znani dostavni predlog poslanca Soubeyrana vzlic ugovarjanju ministerskega predsednika Tirarda. Sobotni brzovaj nam je sicer povedal, da je proračunska komisija zavrgla ta dostavek ter s tem nekoliko podaljšala življenje ministerstvu. Toda jasno je, da zbornica komaj čaka, kdaj bo prišlo na krmilo Floquetovo ministerstvo, in zaradi tega bo tudi delala Tirardu zapreke toliko časa, da se bo odpovedal. — Vsled Bismarkovega govora in razprav v zbornici, ki so v tako slabi luči pokazale francosko mornarico, pozivlja Jules Simon v „Matinu“ svoje rojake, naj vendar pusté na strani vse malenkostne prepire in naj pravočasno pripravijo finančna sredstva za vojsko. Dotični članek se pričinja: „Bismarek pravi, da ne bo napadel, stori pa vse, kar mu je le mogoče, da bi ga mi napadli. Vsacega polleta naznanja, da ne bo vojske, in vendar jo izziva z vsakim svojim govorom.“ — Nasproti temu bojnemu klicu pa se poroča o nastopnem redkem dogodku: Nemški cesar podaril je francoskemu generalu L'Hotte-ju veliki križec rudečega orla. To je prvi slučaj od leta 1871, da je dobil francoski vojak nemški red. — Kako časté Francozje zlato prostost, kaže nam osoda, ki je zadela nekega redarskega podčastnika, ker je čital konservativni „Soleil“ ter ga potem poslal svojemu očetu. Postal je vsled tega zopet prostak ter so mu odtegnili plačo za eden mesec. Sveda, policijski načelnik Caubet je prostozidar, Grévy, Wilson in večina sodnikov so tudi

člani lože. Ni čudo torej, da se Wilsonu do sedaj še ni skrivil las!

Namesto odstopivšega **italijanskega** naučnega ministra Coppina je imenovan poslanec Pavel Borelli.

Ruski veleposlanik pl. Nelidov prepričati hoče na vsak način, da ne bi **Turčija** pripoznala bolgarskega zastopnika dr. Vulkoviča kot diplomatskega agenta princa Ferdinanda. Osrednje velesile pa so sultanu neki priporočile, naj v tem oziru ne posluša ruskega veleposlanika.

Izvirni dopisi.

Iz Šent-Vida nad Ljubljano, 14. febr. Izvirni dopis „Iz Ljubljanske okolice“ z dné 8. febr. t. l. ni poročal nobene pomote gledé kapele na tukajšnjem pokopališču, nasprotno je dopisovalec z dné 10. febr. poročal gledé kapele, kakor tudi gledé „shrambe v kotu“ napačno, kar hočeva podpisana cerkvena ključarja precej dokazati.

Do leta 1873 stala je na pokopališču zelo stara kapelica, katero je bajé sezidal neki graščak iz Spodnje Šiške. Ljudje nazivali so ono graščino „Cekinov grad“, in še sedaj se sliši ono imé med ljudstvom. Res je, da je bil v tej kapelici v rakvi pokopan graščak „Cekin“, kakor ga je ljudstvo imenovalo, in njegova soproga. Kapelica sama na sebi je bila pa silno priprosta, in komaj tega imena vredna.

Ko je prišel ranjki nepozabljeni gospod Blaž Potočnik v Šent-Vid za župnika, popravil je ono kapelico toliko, da so v njo nosili mrličé, namesto v cerkev; gotovo ne brez tehtnih vzrokov.

Ko je pa imenovani prečastiti gospod dné 20. junija 1873 umrl, je tadanji kapelan, č. g. A. Staré, dal rakev v kapelico toliko popraviti in prirediti, da so mogli dné 24. junija istega leta truplo slavnega Blaža Potočnika položiti v rakev. Toliko torej je storil za kapelico tadanji administrator, vis. č. g. Staré.

V jeseni istega leta dobili smo za župnika ravno tako nepozabljenega gosp. Antona Potočnika. Precej prihodnjo spomlad in poletje razširil je pokopališče in ga tudi z novo prstjo zasul in lepo zravnal. Pri tem nasipanjí bila je pa tudi kapelica, že precéj nizka in mala, nad čevelj visoko zasuta. Kaj torej storiti? Želja faranov bila je, da se postavi ranjkemu slavnemu župniku tudi slaven spomenik, in tudi nekateri drugi čestitelji Potočnikovi so s svojimi doneski pripomogli, da se le-ta prelepa želja hvaležnih faranov vresniči. In res: staro kapelico so popolnoma podrli in pozidali so nad Potočnikovim grobom prelepo in dostojno kapelo, po načrtu ranjkega podobarja Mateja Tomca, na čast „Kristusovemu Vstajenju“ in v spomin Blažu Potočniku, ter vsem drugim v Šent-Vidu umrlim duhovnikom. Slavni župnik Anton Potočnik je torej postavil krasno kapelo, in on tudi v njej počiva.

Na kvaterno nedeljo v jeseni leta 1873 bila je kapela s pokopališčem vred slovesno blagoslovljena po ranjkem mil. gosp. proštu Josipu Zupan-u.

V le-to kapelo torej nosijo mrličé, da se pred pokopom še enkrat blagoslovijo; tudi v njo nosijo mrličé, katerih doma ne smejo zaradi kužne bolezni na mrtvaški oder izpostaviti. Kapela ima sicer krasna vrata od kovanega železa, ali le-te ne morejo zadrževati, zlasti poletni čas, včasí neznosnega duha mrličev, ki se razširja po pokopališču, in tudi po vasi ga veter zanese.

V „shrambo za orodje“ pa nosijo brez izjeme vsacega samomorilca in take, kateri so bili v po-boji ubiti, in one, ki se ponesrečijo na železnici. Sodnijska preiskava ali raztelesenje teh mrličev vrši se pa pred vrati te „shrambice“ na prostem.

Toliko v potrebno in resnično pojasnilo.

Iz vipavskega okraja, 15. februarija. „Cerkveni Glasbenik“ je v zadnji številki prinesel dopis: Z dežele nam piše prijatelj premišljevanja vredne vrstice: Živo se spominjam navdušeno pobožnega petja, ki smo ga slišali leta 1883 v ljubljanski stolnici iz ust dragih bratov Čehov, Moravcev, Poljakov, Rusinov itd. Takrat so romali Slovani v Rim, zahvaliti se sv. Očetu za imenitno okrožnico „Grande munus“. — Tudi letos pripravljamo se Slovenci na popotovanje v Rim, da se poklonimo Nj. Svetosti in Jim čestitamo k zlati maši. Kako lepo bi bilo, ako bi se č. vdeleženci naše deputacije zedinili in sestavili si program zborov, katere bi prepevali po raznih cerkvah na potu, posebno pa v Rimu!“

Da, lepa misel je ta! Kaj nam je tedaj storiti, da to dosežemo?

Morebiti bi občeznani glasbeni mojster gospod Anton Foerster to stvar hotel v roke vzeti in naprositi po raznih škofijah vseh slovenskih pokrajin može, ki bi kot poverjeniki napravili zapisnik, da se oglasijo gg. pevci, ki se tudi napravljajo na to imenitno potovanje. Želeti bi bilo omenjenih udov obilno število, kar je tudi mogoče; pogledimo le, koliko je čč. gg. duhovnikov ljubljanske škofije, ki so izvrstni pevci, koliko pa takih, ki niso duhovskega stanu! Pogledimo pa tudi malo v Goriško, kaj niso tudi tam izvrstne moči? Le raztresene so po raznih krajih nadškofije. Kaj pa tržaško-koperska škofija, ali koroški in štajerski Slovenci itd., ti menda tudi ne bodo zaostali!

Kmalu bi se nabral v vsaki tukaj navedenih škofij lep oddelek zbora, potem bi se pa zgoraj omenjeni možje z g. Foersterjem dogovorili, in gledé svojih moči program sestavili, to pa takoj v časnike naznanili, da si vsak dotične skladbe oskrbi in se dobro pripravi.

Dobro bi bilo, da bi v vsaki škofiji prej imeli nekaj skušenj, glavno pa pred odhodom v Rim pod vodstvom g. Foersterja. Ko bi bil pa ta gospod zadržan, izročil bi vodstvo enemu najbolj zmožnih gospodov. Priporočati bi bilo pa tudi nekoliko narodnih pesmi. To pa naj bi se brez vsacega odlaganja storilo.

Krašinja, 12. februarja. Po mnogih farah naše mile domovine so se že vršili sv. misijoni; te milosti je bila deležna letos tudi prvokrat fara Krašinja od 29. januarja do 5. februarja. Vodili so svečanost prečastiti oo. jezuitje iz Ljubljane: Franc Doljak, Janez Kos in Josip Stare.

Ne bom na drobno opisoval njih izvrstnih in temeljitih govorov; naj zadostuje, da so vedno natlačeno polno cerkev poslušalcev imeli; domači prišli so vsi, ki so le mogli, pa tudi tujih bilo je veliko. Vse vršilo se je v najlepšem redu. Sklep bil je v nedeljo, ko je bil misijonski križ v pričo več sosednih gg. župnikov blagoslovljen. Bog Vam stotero povrni, preblagi duhovni očetje, kar ste dobrega storili! Hvala gg. sosedom, ki so pomagali! Bilo jih je pri sv. obhajilo do 700 domačih in čez 400 tujih.

Posebne bolezni do zdaj nismo imeli; pred enim tednom prišel je iz Ljubljane, kamor je nesel slamnate torbice, tržaški najdenec Franc Trbižan, 36 let star, in je zbolel za kozami, pa je že boljši in upamo, da se bolezen ne boče razširila, ker je hiša na samem. Ta teden umrla sta tudi dva otroka za davico. Toliko za danes; ako drago, še večkrat kaj.*)

Trgovinska in obrtna zbornica.

IV. Gosp. zbornični svetnik Oroslov Dolenec poroča, da sta občini in župniška urada Kolovrat in Ržišče ter še drugi interesi prosili za napravo telegrafske ali brzojavne postaje v Izlakah. Ker je v obeh občinah 30 obrtnikov in ker so pri Izlakah toplice z jamskim kopališčem, katere imajo lepo bodočnost, in bi prospeh teh toplic brzojavna postaja v Izlakah zelo pospeševala, želeti je zato naprave brzojavne postaje. Toda ne samo v korist dobra Gallenegg in obiskovalcev toplic, ampak tudi v korist župniških uradov v Čemšeniku in Kolovratu ter posestnikov in obrtnikov bila bi naprava brzojavne postaje v Izlakah. Odsek predlaga torej: „Slavna zbornica naj priporoča napravo brzojavne postaje v Izlakah pri c. kr. poštnem in brzojavnem vodstvu v Trstu“.

Predlog se sprejme.

V. Gosp. zbornični svetnik Oroslov Dolenec poroča, da c. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo v Trstu namerja predlagati pri visokem c. kr. trgovinskem ministerstvu, da se napravi državna brzojavna, s poštnim uradom združena postaja v Lescah. Odsek je, poudarjajoč kmetijske, obrtne in prometne odnose rečenega kraja, mnenja, da bi naprava brzojavne postaje, s pošto združene, ne bila samo v korist občevanju tujcev, nego tudi v korist obrtnosti in prometu, in zato predlaga: „Zbornica naj pri ravnateljstvu v Trstu najtopleje priporoča napravo brzojavne postaje v Lescah“.

Predlog se sprejme.

VI. Gospod zbornični svetnik Anton Klein poroča, da se je občinski zastop gradaški obrnil do

c. kr. poštnega in brzojavnega ravnateljstva v Trstu s prošnjo, da se napravi v Gradacu brzojavna postaja. Odsek se je s to prošnjo temeljito bavil ter se uveril, da je popolnoma opravičena. Za to brzojavno postajo so prosile občine Gradac, Podzemelj, Gruble in Semič, katere štejejo vkupe 5087 duš, potem trije župniški uradi in trije graščaki. Te brzojavne postaje je tem bolj potreba, ker sta bližnji postaji, katerih se morejo posluževati rečene občine, v Metliki in Črnomlju. Nadalje je treba uvažiti, da je v okolici gradaški vinogradarstvo, živinarstvo, trgovina z lesom in z deželnimi proizvodi znatna in da bi z novim občilom trgovina mnogo pridobila. Vrh tega je poudariti, da je v Gradacu samem gozdna-rija alpinske družbe, katera mnogo občeje z osrednjim ravnateljstvom na Dunaji; nadalje, da dobra Krupp, Semič in Podturn zelo pogrešajo brzojavne postaje. Zato izjavlja odsek, da bi naprava rečene brzojavne postaje bila v korist kmetijstvu, obrtnosti, trgovini in prometu, ter predlaga, naj zbornica to pripozna in prošnjo občine gradaške najtopleje priporoča.

Predlog se brez razgovora jednoglasno sprejme.

(Dalje prih.)

Dnevne novice.

(Škof Strossmayer) je poslancu Vitežiču na čestitko slovanskih državnih poslancev k njegovi petdesetletnici odgovoril z naslednjim telegramom:

„*Molim Vas, budite pri ostaloj braći, koja su mi čestitali, tumač moje najtoplije zahvalnosti. Ne mogu izreči, koliko sam Bogu zahvalan i sretan, da sam od toli slavni i uzvišenih muševa priznanje našao. Bog nas sve blagoslovi i dao, da pravedne i plemenite misli i nakane naše izvedene vidimo.*

Slava Vam i hvala vječita.

Strossmayer.“

(Letni zbor Vincencijeve družbe) v Ljubljani bil je včeraj zvečer ob 6. v prostorih „Katoliške družbe“. Glavni predsednik mil. g. prošt dr. A. Jarec pozdravil je navzoče ude obeh konferenc ter poročal o sprejemu zastopnikov Vincencijeve družbe pri sv. Ožetu Leonu XIII. dne 4. februarja t. l. Sešlo se je namreč tistega dne okoli 2000 mož iz raznih krajev sveta, da se kot zastopniki Vincencijevih konferenc, ki so razširjene že po vseh delih zemlje, poklonijo papežu povodom njih zlate maše ter namestnika Kristusovega prosijo blagoslova za svoje društveno delovanje. Sv. Oče so milostno sprejeli ude te svetovne družbe, so pazljivo poslušali sporočilo o čvrstem delovanju in velikih uspehih Vincencijeve družbe po širnem svetu, blagovolili so sprejeti od posameznih konferenc (tudi iz Ljubljane) poslance darove pa imenik vseh konferenc, ter so v dolgem, prelepem nagovoru osrčevali navzoče k nadaljnjemu izvrševanju blagih del ljubezni do bližnjega, in so slednjič podelili sv. blagoslov vsem udom Vincencijeve družbe in vsem dobrotnikom njenim. — Nadalje poroča glavni predsednik o delovanju Vincencijeve družbe v Ljubljani. Tukajšnji konferenci sta podpirali 258 strank, deloma ubožnih družin, vmes tudi enega nekatolika; v Marijanišču je bilo vzgojevanih ter z vsem preskrbovanih 124 dečkov; po sklepu upravnega sveta dozdala se je zavodu zadnja tretjina poslopja; delo bo dovršeno do meseca julija t. l. ter bo stalo okoli 27.000 gl. G. predsednik se zahvaljuje slednjič vsem dobrotnikom Vincencijeve družbe, na prvem mestu kranjski hranilnici, ki vsako leto z velikimi doneski podpira delovanje društveno. — Nato poročata še posebej oba gospoda predsednika ljubljanskih konferenc Vincencijeve družbe. Predstojnik konferenci sv. Nikolaja, preč. g. kanonik Andrej Zamejce, pové med drugim, da je ta oddelek družbe imel l. 1887. za svoje reveže stroškov 1490 gold. 32 kr. ter je med svoje siromake razdelil moke za 647 gold., kruha za 437 gold., kave in sladkorja za 237 gold., k stanarini je siromaškim družinam pripomogel s 85 gl., in obleke med nje razdelil za 25 gl. — Za konferenco sv. Jakoba poroča mestni župnik in duhovni svetovalec, preč. g. J. Rozman, da je v tem najubožnejšem delu mesta za telesni in dušni blagor siromakov se trudilo 20 delavnih udov, kateri so lansko leto za svoje ubožce deloma sami zložili, deloma po dobrotnikih nabrali 1210 gold. 76 kr. Raz-

delili pa so ter na dom revežem donesli kruha za 392 gold., moke za 388 gold., kave in sladkorja za 282 gold., pri stanarini pomagali s 47 gold. in še drugače v denarjih siromakom iz stiske pomagali z 31 goldinarji. Z živo besedo se zahvali gosp. predsednik Šent-Jakobske konference vsem blagim dobrotnikom, ki s svojimi doneski pomagajo družbi izvrševati dela krščanske ljubezni ter jih prosi še nadaljne pomoči. Z običajno nabirko darov za reveže in z navadno molitvijo se sklene letni zbor. — Naj bi obema ljubljanskima, vrlo delujočima konferencema Vincencijeve družbe kmalu še tudi v kakem večjem kraju na deželi prirastla kaka sestrice!

(Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani) je imelo 16. februarja svojo XVI. sejo. Navzočni: Prvomestnik Tomo Zupan. Odborniki: dr. Karol vitez Bleiweis, Ivan Hribar, Matej Močnik, Ivan Murnik, Luka Svetec, dr. J. Vošnjak, A. Žlogar, Andr. Žumer. — Od nadzornikov: dr. F. Papež. — Prvomestnik poroča o dveh literarnih ponudbah, ki se sprejmeta. — Blagajnik naznanja o denarnem stanju ter omenja o posebni trudoljubivosti ženske podružnice v Ilirski Bistrici, katerej se soglasno izreče iskrena zahvala. Enako še nekaterim drugim načelništvom in društvom. — Tajnik poroča o tekočih stvareh. — Prošnja za podporo ustanovljene podružnične knjižnice se usliši. — Zadeva otroškega vrtea se reši v zmisli pooblaščenčevih nasvetov. — Prošnja G. za učne pripomočke se usliši. — Šolski občini na Koroškem se obljubi podpora, ako bo šola slovenska. — Podružnični nasveti v B. na Koroškem se večinoma rešijo v njenem zmisli. — Zaradi nekega otroškega vrtea se naj vpraša dotičen rodoljub. — Reši se nekaj drugih manjših zadev. — Sproži se misel o peticiji do državnega zbora; razgovor in sklep odloži se na prihodnjo sejo.

(Pisateljskega društva) zabavni večer zadnjo soboto je bil dobro obiskan. Predsedoval je gospod dr. Bleiweis vitez Trsteniški, čital pa g. K. Pirc zanimivo razpravo o vplivu solnca in lune na pritok in odtok morja in sploh na nebesne prikazke. Eden gospodov spominjal se je v daljšem in navdušenem govoru petdesetletnice vladike Strossmayera. Navzoči društveni člani so pritrdili navetu, da društvo priredi 17. marca „Strossmayerov večer“, h kojemu se povabijo vsa narodna društva. — Prihodnjemu zabavnemu večeru bo predsedoval g. A. Trstenjak, čital pa g. Škofic.

(Matica hrvatska in društvo sv. Jeronima.) Matica ravnokar razpošilja po svojih poverjeništvih „Izveštaj za upravno godinu 1888“, v katerem je točno opisano plodonosno delovanje tega literarnega društva. Ljubljanskim članom se v kratkem doloži na dom. Vsak Slovenec, ki pristopi kot ud, dobi še po vrhu „Rječnik hrvatsko-slovenski“. Letniki plačujejo po 3 gl. in poštne troške. — „Jeronimsko društvo“ je razposlalo naslednje knjige: 1. Danica, koledar in letopis za 1888 s poučno in zabavno tvarino. 2. Pripovedi iz hrvatske poviesti spisal V. Klaić. II. zv. 2. Svilogojstvo za puk, napisal Stjepan Mazuranić. 4. Živinski liečnik, napisal Ivan Jagić, knjiga, ki bi gotovo jako ugajala tudi slovenskim živinorejcem. — Člani III. reda uplačajo enkrat za vselej 5 gl. ter dosmrtno dobivajo knjige. — Pri tem razpošiljanju se pobira tudi letnina. Poverjeništvu za obe družbi vodi Anton Žlogar, kapelan pri sv. Jakobu.

(Osepnice.) Dne 17. t. m. je zbolelo 5 moških, 2 ženski, 2 otroka. Ozdraveli 3 moški, 2 ženski, 5 otrok. Umrli: 1 moški, 3 otroci. Bolnih 172 oseb. — Kakor pričajo številke, osepnice po mestu, hvala Bogu, zelo pojenjujejo. V trnovski bolnišnici za kozave, kjer je zadnje tedne bilo navadno nad 20 bolnikov, je danes le še 13 bolnih oseb, ki pa so tudi že vsi iz nevarnosti.

(Stritarjevih zbranih spisov) izšel je 34. snopič. Vsebina: Klara, podoba iz življenja velikomestnega. — Zorko, podoba iz dijaškega življenja.

(Predstava dramatičnega društva.) „Otok in Struga“, novela znanega slovenskega pisatelja, bila je jako hvaležna snov g. Borštniku, ki jo je vrlo dobro priredil za oder. To njegovo prvo večje delo pa je imelo sinoči tem več uspeha, ker so se vidno trudili vsi igralci, da rešijo svojo in svojega resizerja čast. Ker čujemo, da se bo predstavljala ta igra še edenkrat, omeniti hočemo za danes le to, da so v resnici vzgledno igrali vsi sodelovalci, na čelu jim gosp. Borštnik sam. Le enega malenkostnega nedostatka ne moremo prezreti, ker ga je dotičnik zakrivil brez krivde sl. vodstva. „Gospod“ Igra

*) Ustrežete Op. vred.

je čul jako rad ta naslov, vendar bi ga bil lahko poučil vsakdo, ki ne zahteva naslova „gospod“, da se je treba odkriti, ko vstopi v sobo svoje grofice. Ubogljiv je, in to je tudi nekaj vredno, le šepetač je nekoliko preglasno zavpil: „Odkrite se!“ Bolje, da se občinstvo ne opozoruje na pregreške takim načinom. Tudi bi trebalo tu i tam izpustiti, oziroma popraviti nebitvene stvari.

(Razpisana) je učiteljska služba na jednorazrednici na Svetlem Potoku. Plače 400 glđ., priklade 30 gl. in stanovanje. Prošnje do 20. marca. — Služba učitelja je dalje razpisana na Selih pri Šumbregu. Plače 400 glđ., priklade 30 glđ. in stanovanje. Prošnje do 5. marca.

(Ponesrečil) se je 16letni delavec Fr. Zajec iz Idrije doma v petek zvečer 17. t. m. v žičarni avstrijske montanske družbe v Gradci po svoji nepazljivosti. Žareča žica ovila se mu je okoli desnega stegna in ga je močno in globoko ožgala. Prenesli so ga v bolnišnico usmiljenih bratov.

(Na šest let) v hudo ječo obsodili so 17. t. m. v Zagrebu dr. Maleca zaradi izneverjenja in goljufije. Ob enem je izgubil značaj doktorata.

(Pojasnilo.) Kakor čujemo, podtikajo nekateri zadnjemu odstavku dopisa iz Trebnjega v 38. šte. našega lista hudomušen ali celo zloben namen. V obrambo svojo in dopisnikovo odločno izjavimo, da isti dan, t. j. 14. niti dopisniku, niti nam ni bilo znano imé dotičnega bolnika, torej je tudi neosnovano očitjanje, da smo namerjali koga žaliti. Ko pa smo v četrtek že pozno zvedeli žalostni dogodek, objavili smo ga v dostojni obliki med dnevnimi novicami.

Telegrami.

Zagreb, 19. februarija. Najvišji obdaščenci prvega volilnega okraja volili so tri vladi nasprotne kandidate; s tem je tudi v bodoče osigurana večina v mestnem zastopu opoziciji.

Berolin, 19. februarija. Lovca Kauffmanna, znanega iz nemško-francoskega mejnega dogodka, oprostilo je vojno sodišče.

Carjigrad, 20. februarija. Izšel je sultanov ukaz, po kojem se potrjuje pogodba z družbo gledé železnične črte Ueskueb-Vranja. Proga, po koji bo mogoč neposreden promet do Soluna, zgrajena bo v enem mesecu. Parnik s Črnogorci, ki so se vdeležili vstajnega poskusa pri Burgasu, ponesrečil se je v Dardanelah.

Umrli so:

16. februarija. Leopold Bögel, kleparjev sin, 14 mes., Cesta na Rudolfovo železnico št. 12, Variola. — Avgust Šemio, komij, 26 let, Emonska cesta št. 3, Variola.

17. februarija. Jožefa Kočina, delavčeva hči, 2 leti, Dunajska cesta št. 25, Variola. — Janez Jelen, dijak, 21 let, 21 let, Trnovski pristan št. 10, Variola. — Blaž Rasp, hišni posestnik, 58 let, Semeniške ulice št. 4, Marasmus. — Ivana Strukelj, zidarjeva hči, 3 leta, Poljanska cesta št. 60, Variola. — Urša Piller, uradnikova vdova, 52 let, Slonove ulice št. 52, jetika. — Ljudevit Wölfling, poslovodjev sin, 2½ let, Gradišče št. 15, Variola. — Franc Binter, mizar, 84 let, sv. Florijana ulice šte. 27, Marasmus.

V bolnišnici:

14. februarija. Franc Terček, delavec, 40 let, Dementia paralitica.

16. februarija. Jožef Pikš, delavec, 43 let, jetika.

Tujci.

17. februarija.

Pri **Matiču**: Ledner, Gersovitz, Koller, trgovci, z Dunaja. — G. Seitz, vodja, iz Črnovic. — Ferdinand Zankl, tovarnar, iz Grada. — L. Pawlowsky, orožniški nadporočnik, iz Novega mesta.

Pri **Stonu**: Pollak, Spitzer, Haneschka, trgovci, z Dunaja. — S. Wechsler, trgovec, iz Grada. — Vincene Ludwig, stotnik, iz Železnikov. — Schwarz, vodja, iz Litije. — Jožef Bizjak, komi, iz Podgrada.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomerna v mm	toplomera po Celziju			
18.	7. u. zjut.	722.9	— 1.0	sl. svzh.	oblačno	0 00
	2. u. pop.	720.9	3 0	"	del. jasno	
	9. u. zveč.	720.2	2.4	"	jasno	
19.	7. u. zjut.	723.4	— 5.6	brezv.	megla	4 50 sneg
	2. u. pop.	725.0	1.4	sl. zap.	oblačno	
	9. u. zveč.	725.9	— 0.6	brezv.	oblačno	

Dné 18. depoludne oblačno, popoludne se je zjasnilo. — Dné 19. zjutraj megla, potem oblačno, ponoči sneg. Srednja temperatura obeh dni —0.1 in —1.6°C., oziroma za 0.2° C. nad, in 1.2° C. pod normalom.

Izdajatelj: Jožef Jerič.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

20. februarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	77	gl.	80	kr.
Sreberna " 5% " 100 " 16%	79	"	35	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108	"	65	"
Papirna renta, davka prosta	92	"	80	"
Akcija avstr.-ogerske banke	858	"	—	"
Kreditne akcije	269	"	10	"
London	126	"	80	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleond.	10	"	03½	"
Cesarski cekini	5	"	98	"
Nemške marke	62	"	17½	"

Tržne cene

dné 18. februarija.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	5	85	Špeh povejan, kgr.	—	64
Rež,	4	06	Surovo maslo, "	—	90
Ječmen, "	3	74	Jajce, jedno, "	—	2½
Oves, "	2	44	Mleko, liter, "	—	8
Ajda, "	4	22	Goveje meso, kgr.	—	56
Proso, "	3	74	Telečje, "	—	50
Koruz, "	5	36	Svinjsko, "	—	60
Krompir, "	2	67	Koštrunovo, "	—	36
Leča, "	12	—	Pisane, "	—	45
Grah, "	13	—	Golob, "	—	20
Fižol, "	11	—	Seno, 100 kgr.	2	67
Maslo, kgr.	1	—	Slama, "	2	32
Mast, "	—	66	Drva trda, 4 □ mtr.	7	30
Špeh svež, "	—	60	" mehka, "	4	40

S tužnim sroem naznanim vsem svojim duhovnim tovarišem, žlahtnikom, prijateljem in znancem, da so mi danes 19. svečana ob 11. uri dopoludne po dolgi in zelo mučni bolezni, za prsno vodenico, večkrat predvideni s sv. zakramenti umrli moja preljubljena mati, stara 78 let.

Pogreb bo 21. dan t. m. iz beneficejskega poslopja ob 9. uri na pokopališče sv. Vida.

Vsem rodovincem in znancem, posebno žlahtnikom duhovnom jih gorko priporočam v spomin in molitev.

Franc Groznik,

(1) beneficeijat v Št. Vidu na Dolenjskem.

Naznanilo.

Svojim prijateljem in znancem naznanjam žalostno vest, da je Vsegamogočni moj sestro

Franciško Tedeschi

v 84. letu njene starosti dné 17. t. m. k sebi v boljše življenje poklical.

Pogreb je bil danes 20. t. m. ob 9. uri zjutraj. Pokojnice priporočam v molitev in blag spomin.

Gorje, 20. februarija 1888.

Karol Tedeschi,
župnik.

(1)

Razglas.

(1)

Št. 98.
m. š. sv.

Ker je visoki *c. kr. deželni šolski svet* z razpisom z dné 16. t. m. šte. 332 ukazal, da je v **24. dan t. m. zopet odpreti vsa državna učilišča** tukajšnja, ki so bila zaprta zaradi osepnic, prične se

v 24. dan februarija

tudi v javnih in privatnih *ljudskih šolah* ljubljanskih in v *otroških vrtovih* zopet poučevanje, a vsled gori navedenega ukaza visok. ces. kralj. deželnega šolskega sveta je **za trajanja zdanje epidemije dovoljeno v šolo hoditi le takim otrokom, kateri bodo dokazali s zdravniškimi spričevali, da imajo cepljene osepnice, in, če so stari nad deset let, da so jim bile tudi v drugič cepljene v poslednjih petih letih.**

C. kr. mestni šolski svet Ljubljanski,
18. dan februarija 1888.

(1) V najem se daje

štacuna

o sv. Juriji t. l. v Sv. Križu pri Kostanjevici.
Najemščina po pogodbi. — Natančneje se izve osebno ali pismeno pri lastnici Alojziji Kodrič, ravno tam.

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Št. 2808.

Ustanova.

(1)

Pri podpisnem magistratu je za tekoče leto podeliti ustanovo za deklško balo v znesku 100 gold., katero je občinski svet ljubljanski osnoval 1879. leta povodom srebrne poroke Njih Veličanstev.

Pravico do te ustanove imajo uboge, poštene in v ljubljansko mestno občino pristojne dekleta, ki so se od 24. aprila 1887. leta sem omožile.

Prošnje podprte s potrebnimi spričevali vložiti je tukaj

do 20. marcija letos.

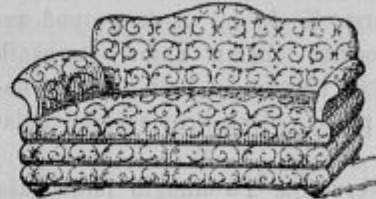
Mestni magistrat ljubljanski

dné 14. februarija 1888.

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Ključarske ulice šte. 3.

priporoča prečast. duhovščini in slavnemu p. n. občinstvu za izvanredno **znižano ceno**, veljavno le januarija in februarija t. l.: Divane (glej podobo) po 26 in 27 glđ. Stole po 8 in 9 gold. Mo-

droce na peresih (Federmatratzen) po 10 glđ. Zimnice po 22 glđ. in višje. Molilni klečalniki in cerkveni stoli.

Za dobro in pošteno delo se jamči. Naročila z dežele in poprave, kakor tudi vsa v to stroko spadajoča dela se točno in najceneje izvršujejo.

☛ **Ceniki s podobami zastoj in franko na zahtevanje.**

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupee so **oljnaté barve v ploščevinastih pušicah** (Bleichen) in domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

☛ **Cenike na zahtevanje.** ☛

Dvanajst Večerov.

Pogovori doktorja Junija z mladim prijateljem.

Izdal in založil
dr. Anton Mahnič,
profesor bogoslovja.

Cena 70 kr. s poštnino 75 kr. (2)

Naprodaj v „**Katoliški Bukvarni**“.

Spominjajte se **Ljubljanske djaške in ljudske kuhinje** pri igri in stavah, pri slovesnostih, oporokah in nepričakovanih dobitkih.

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomestu vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob ½7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašč vsak dan ob ½7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob ½5 popoludne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob ½5 popoludne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob ½5 popoludne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoludne.

Iz Lukovce vsak dan ob 4. uri 15 min. popoludne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoludne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoludne.

Iz Polh. Gradca in Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoludne.

Tisk „**Katoliške Tiskarne**“ v Ljubljani.